

Karina Hyggen Amland
Langoddveien 122
1367 Snarøya

Svein Hyggen
Nøstebakken 14
3413 Lier

P R O S E S S K R I V

T I L

H Ø Y E S T E R E T T

Saksnummer : **2015/1519** (15-050271ASK-BORG/04)

Ankende part : Karina Hyggen Amland
Langoddveien 122
1367 Snarøya

Svein Hyggen
Nøstebakken 14
3413 Lier

Prosessfullmektig : Egen

Ankemotpart : Merete Hyggen
Grimsrudveien 21
3442 Hyggen

Olaf Hyggen
Grimsrudveien 36
3442 Hyggen

Prosessfullmektig : Egen

Saken gjelder : Klage over tinglysingsavgjørelse

1. INNLEDNING

Vi viser til ankemotpartens tilsvar av 13. august 2015 og har følgende bemerkninger til dette.

2. FORFALSKNING AV TINGLYSTE DOKUMENTER

I vår begjæring til kartverket så vel som i våre anker til lagmannsretten og Høyesterett har vi anført og også dokumentert at side fire av kjøpekontrakten av 2. desember 1974, så vel som skjøte av 27. november 2000 er forfalskninger.

Her kan det legges til at den fabrikkerte side 4 er dagbokført og tinglyst sammen med en usignert kopi av kjøpekontrakten av 2. desember 1974. Denne usignerte kjøpekontrakten har like fullt og på uforklarlig vis fått samme dagboknummer som den originale kjøpekontrakten (som er signert), og vi får dermed klare indikasjoner på at den kjøpekontrakten som ble presentert for registerfører i 1979 – sammen med den fabrikkerte side 4 – kan ha blitt benyttet og misbrukt også i en rekke andre rettshandler i forbindelse med forvaltningen av de eiendommer¹ som ble overdratt av våre foreldre i 1974.

Ankemotparten søker på svikaktig vis å få Høyesterett til å tro at vi har uttrykt oss i retning av at vi *ikke husker* å ha signert på disse dokumentene, og at dette skyldes sviktende hukommelse. Ankemotparten mener at sviktende hukommelse også er årsaken til at heller ikke vitnene husker å ha signert på disse to dokumentene. Påstanden er grovt løgnaktig og bedragersk i sin karakter.

Det fremgår av alle dokumenter i saken at vi aldri har ytret oss i den retning ankemotparten søker å forlede retten til å tro på. Tvert imot har vi gjort det klinkende klart at vi aldri har sett de fabrikkerte dokumenter (før vi ble kjent med dem sommeren/høsten 2013), at vi aldri har signert på disse, at vi ikke kjenner vitnene Sissel Lindgren eller Ragnar Torkildsen som har signert på disse to dokumentene, samt at vi heller aldri har møtt disse to.

Grunnlaget for vår begjæring til kartverket hviler altså ikke på en dødfødt tanke om at vi ikke husker, men på et dokumenterbart faktum som demonstrerer at ankemotpart Olaf Hyggen har forfalsket – eller har sørget for å få forfalsket – de nevnte dokumenter. At Olaf Hyggen står bak ugjerningen hviler på den omstendighet at han aldri har protestert mot at dokumentene er blitt tinglyst, samt – hvilket er det sentrale – at han er den eneste som hadde motiv for å forfalske dokumentene.

Dokumentasjonen som ligger til grunn for påstanden hva gjelder forfalskning av 1979-dokumentet (fabrikkert side 4 av kjøpekontrakten), er en erklæring fra vitnet Sissel Lindgren hvor hun gjør det klart at; **1)** hun ikke husker å ha signert som vitne på dette dokumentet; **2)** at hun ikke kjenner oss; og **3)** at hun aldri har sett oss.

Dokumentasjonen som ligger til grunn for påstanden hva gjelder forfalskning av 2000-dokumentet (skjøte), er erklæringer fra vitnet Ragnar Torkildsen hvor han gjør det klart at; **1)** han ikke husker saken; **2)** at han ikke kjenner oss; og **3)** at han aldri har sett oss.

Disse erklæringer må ses i lys av hva som angivelig skal være deres bevitnelser – i henholdsvis 1979-dokumentet og 2000-dokumentet – hvor de begge har signert på at vi har satt våre signaturer på disse dokumentene, i deres nærvær.

¹ Hvorav et areal på fire mål tjente som vår foreldrearv.

Det første vi kan utlede av disse vitneerklæringer er at ikke engang vitnene husker sakene eller å ha signert på dokumentene. Det aller mest sentrale ved disse erklæringer er likevel det faktum at vitnene *ikke kjenner oss* og heller *aldri har møtt oss*, og dermed er det demonstrert med 100 % sikkerhet at vitnene umulig kan ha sett oss sette vår signatur på disse dokumenter.

Når både vitnene så vel som de som påstås å ha signert kategorisk erklærer at de ikke kjenner hverandre og heller aldri har møtt hverandre, så skal retten legge dette til grunn. I lys av dette er det ikke engang teoretisk mulig at vi kan ha signert under de nevnte vitners nærvær.

Det er altså ikke den minste tvil om at disse dokumentene er fabrikkasjoner. Det er i lys av dette faktum Høyesterett må se ankemotpartens påstand om at vi har sagt at vi ikke husker. Vi kan følgelig ikke se det annerledes enn at ankemotparten – med disse åpenbart svikaktige påstander – bevisst søker å føre Høyesteretts dommere bak lyset.

I lys av Lindgrens og Torkildsens erklæringer til oss – at de ikke har sett oss, men hvor det like fullt fremgår av bevitnelsen at vi har signert i deres nærvær – fremstår det som overveiende sannsynlig at også Lindgrens og Torkildsens signaturer på de to omtalte dokumenter, er forfalskninger.

Da lagmannsretten behandlet saken i vår uttalte retten at man i en slik sak måtte kreve *klare bevis* for dokumentfalsk, navnlig dom i straffesak eller innrømmelse fra Olaf. Retten feilet dog i sin prøving da man av ukjent årsak utelot de opplysninger som bekrefter at signaturene ikke er påført av oss. Det var altså lagt frem slike klare bevis som lagmannsretten indikerte at manglet. Objektivt sett har lagmannsretten dermed sviktet i sin saksbehandling og bevisvurdering.

Vi er for øvrig enige i at man under en strafferettslig behandling av en påstand om forfalskning må – for å kunne idømme straff – kreve ugjerningen bevist utover enhver rimelig tvil. Disse beviskrav gjelder ikke i sivile saker, hvor det er tilstrekkelig å dokumentere sannsynlighetsovervekt. Dette skillet i beviskrav mellom strafferetten og den sivile rett er dog ikke nødvendig å ta stilling til i herværende sak, idet vi har dokumentert utover enhver rimelig tvil at dokumentene *er* forfalskninger, jf det faktum som er nevnt ovenfor og som lagmannsretten av en eller annen grunn utelot i sin prøving.

For ordens skyld nevner vi at kartverket kun skal ta stilling til om dokumentene er forfalskninger, ikke *hvem* som står bak forfalskningene. Dersom det ikke er tvil om at dokumentene er forfalskninger skal grunnboken rettes, uavhengig av hvem gjerningsmannen bak ugjerningen er.

Lagmannsrettens vurdering kan selvsagt ikke tas til inntekt for at dokumentene *ikke* er forfalsket, slik dog ankemotparten i sin desperasjon anfører.

Som en ytterligere dokumentasjon på at lovens regler ikke har særlig veiledende virkning/påvirkningskraft overfor ankemotparten, viser vi til Røyken kommunes brev av 27. september 1990, hvor kommunen ber ankemotpart Olaf Hyggen å redegjøre for hvorfor han har revet en verneverdig driftsbygning, og det uten å søke om kommunens godkjenning. Kommunen betraktet rivingen som ulovlig.

Bilag nr. 1 : Røyken kommunes brev av 27. september 1990 til Olaf Hyggen

Rivingen bekrefter at ankemotparten handler etter prinsippet om å handle først og eventuelt ta konsekvensene etterpå.

3. OPPLYSNINGER OM "BJØRNKOLLEN" GNR 77 BNR 8

Ankemotparten har anført at "Bjørnkollen", som av dem er identifisert som gnr 77 bnr 8, er en skogteig som ble "uteglemt" fra kjøpekontrakten av 2. desember 1974. Dette er ikke korrekt. 77/8 eksisterer ikke – og gjorde det heller ikke i 1974 – på noen offentlige kart, eller i noen andre offentlige dokumenter, hvilket åpenbart gjør 1979-forfalskningen enda mer påfallende. Hvorfor ønsket Olaf Hyggen å overdra en ikke-eksisterende teig til seg selv, og endog gå til det skritt å forfalske en fem år gammel kjøpekontrakt for å få dette gjort?

4. OPPLYSNINGER OM "VESTHAGEN" GNR 77 BNR 33

Ankemotparten hevder at utskillingen av gnr 77 bnr 33 var et ledd i gjennomføringen av et generasjonsskifte. Anførselen stiller seg i et påfallende lys når ankemotparten på den ene side gjør alt som står i hans makt – og litt til – for å få sitt eget generasjonsskifte gjennomført, mens han på den annen side, i over førti år, har tilbakeholdt vår arv og nektet å gjennomføre det generasjonsskiftet som han gjennom kontrakt med sine foreldre hadde forpliktet seg til å gjennomføre.

Det fremgår av kontrakten av 2. desember 1974 at ankemotpart Olaf Hyggen ikke vil kunne overdra noen del av eiendomsmassen før han har løst ut sine to søsken. Generasjonsskiftet som ble gjort i 2008 er følgelig kontraktsstridig og vil også være i strid med strl § 277 (straffbart dobbeltsalg), hvor Olaf Hyggen på rettsstridig vis har forføyet over en gjenstand (fire mål av det samlede arealet) ved rettshandel (generasjonsskiftet / overdragelse til datter) etter at en annen (Svein og Karina) har fått (kjøpekontrakt av 2. desember 1974) eller mot helt eller delvis erlagt vederlag (reduksjon i utbetalt arv²) er tilsagt eiendomsrett eller bruksrett til gjenstanden.

I relasjon til det ovennevnte kan det nevnes at bygningen som står på 77/33 er en nyoppføring. Den gamle bygningen brant ned til grunnen i 2006. Kort tid etter at bygningen brant, søkte Olaf Hyggen om å få føre opp ny enebolig, for deretter å skille ut eiendommen til seg selv, dette ved å benytte vår "*rett til utskilt tomt*" fra 2. desember 1974. Brannen var påsatt.

5. PÅSTAND

Med alle forbehold opprettholdes påstandene.

* * *

Prosesskrivet er utarbeidet i fire eksemplarer, hvorav ett er sendt Borgarting lagmannsrett og to er sendt ankemotparten.

Med hilsen

Karina Hyggen Amland

Svein Hyggen

Snarøya/Lier, 4. september 2015

² Taksten på eiendomsmassen som ble overdratt i 1974 var satt til kr 850.000,-. Olaf Hyggen fikk presset sine søsken til å akseptere at han betalte kr 450.000,- for eiendommene. Dette betyr at bl.a. Svein og Karina fikk redusert sin arv med kr 133.000,- hvilket i dette bildet blir å anse som et vederlag for de to tomtene, med den følge at Olaf Hyggen uansett ikke var berettiget til å forføye over eiendommene før han hadde gjort opp med sine søsken. En slik forføyning – uten å ha honorert sin forpliktelse overfor sine to søsken – skal dermed betraktes som straffbart dobbeltsalg.